

[Justitsministeren.]

selsstraf i de Tilfælde, hvor Straffeloven foreskriver Dødsstraf.

Paa den anden Side maa det indrømmes, at der i de sidste Aar har fundet en Genindførelse af Dødsstraffen Sted i flere af de Stater, som tidligere helt eller delvis havde afskaffet den, et Forhold, som er blevet taget stærkt til Indtægt af Tilhængere af Dødsstraffens Genindførelse. Jeg maa imidlertid henlede Opmærksomheden paa, hvilke Stater det drejer sig om. Der er først og fremmest Sovjetrusland, hvis Straffelov af 1926 i et meget stort Antal Tilfælde hjemler Skydning som Straf, medens Zar-Tidens Straffelov alene kendte Dødsstraf for visse Statsforbrydelser. Eksempelvis kan nævnes, at Propaganda og Agitation, der tilsigter at styrte, undergrave og svække Sovjetherredømmet, kan straffes med Døden, naar de finder Sted under Udnyttelse af religiøse eller nationale Fordomme, ligeledes Understøttelse af den Del af det internationale Bourgeois, som ikke anerkender det kommunistiske System som ligeberettiget med det kapitalistiske og tilstræber det kommunistiske Systems Fald. Straffen for Vægringen ved Skattebetaling i Krigstid kan ligeledes stige til Dødsstraf i Forbindelse med Formuekonfiskation. Til Sammenligning kan anføres, at forsætligt Drab i den russiske Straffelov straffes med Frihedsstraf i indtil 10 Aar og Voldtægt med Frihedsstraf i indtil 5 Aar. De Oplysninger, som det ærede kommunistiske Medlem Hr. Aksel Larsen gav af modsat Beskaffenhed, er ikke rigtige, jeg har her den paagældende Straffelov, og der staar disse Straffesatser; det er for de politiske Forbrydelser, for at ville Kommunismen til Livs, at der er Livsstraf; for Voldtægt er der langt mildere Straf.

Dernæst kan man nævne den østrigske Lov af 19. Juni 1934, der er udstedt i Henhold til Lov af 30. April 1934 om overordentlige Forholdsregler, hvorefter Lovgivningsmagten overdrages til Forbundsregeringen. Endvidere den spanske Lov af 5. April 1934. Italien har i 1926 uanset de tidligere omtalte Erfaringer fra Tidsrummet siden 1890 genindført Dødsstraf, for saa vidt angaar Attentater paa Kongen og Regeringschefen, og i Straffeloven af 1930 i en Række andre Tilfælde. Endvidere kan man nævne den tyske Lov af 13. Oktober 1933. Denne Lov foreskriver Dødsstraf for Forsøg paa at rydde forskellige Embedsmænd og ligestillede af Vejen, naar det enten sker af politiske Grunde eller paa Grund af deres tjenstlige Virksomhed. Lige-

ledes kan Straf for Forsøg paa til Tyskland at indføre trykte Skrifter af højforræderisk Indhold stige til Dødsstraf. Som man ser, det er igen de politiske Forbrydelser, man belægger med Dødsstraf i den Slags Stater. Man vil se, at Dødsstraffens Genindførelse i alle disse Tilfælde har sin særlige Forklaring. Det drejer sig om Stater, der styres af Diktatur af en eller anden Slags, som maa anvende de til dets Radighed staaende Midler, og man er derfor ikke berettiget til heraf at slutte, at vi jo før jo hellere skulde søge at genindføre Dødsstraffen i den danske Straffelovgivning.

De Argumenter, den ærede Forslagsstiller anførte til Støtte for det fremsatte Forslag, falder i alt væsentlig sammen med de Grunde, som til enhver Tid er blevet fremsat til Støtte for Opretholdelse af Dødsstraf, og Rigsdagen har allerede for 5 Aar siden haft Lejlighed til at tage Stilling til dem med det Resultat, at de ikke fandtes vægtige nok til at motivere Bevarelsen af Dødsstraffen mellem de Retsmidler, Retsplejen stiller til den dømmende Myndigheds Raadighed. Den ærede Forslagsstiller fremstiller imidlertid Forholdet, som om man dengang alene havde bøjet sig for de juridiske og kriminologiske Argumenter, men at man i Virkeligheden ikke havde Folkets Retsbevidsthed bag sig. Jeg tror ikke, dette er Tilfældet. Man maa erindre, at Modstanderne af Dødsstraffen for en stor Dels Vedkommende findes ikke alene mellem Teoretikerne, men mellem dem, der skal anvende Loven, Praktikerne, som paa Grundlag af deres Erfaringer er kommet til det Resultat, at Dødsstraffen er u hensigtsmæssig som Straffemiddel. Heller ikke tror jeg, at det er i Strid med Folkets Retsbevidsthed, at man har opgivet Dødsstraffen. Ganske vist vil der til enhver Tid være mange, som føler sig overbevist om Dødsstraffens Nødvendighed, det viste ogsaa Afstemningen her i Rigsdagen 1930, og det er som Regel dem, man hører mest til. Men at de skulde repræsentere en almindelig Retsbevidsthed, er sikkert ikke rigtigt; selv om det ikke saa sjældent sker, at den sunde Retsbevidsthed oprøres ved at høre og læse om grufulde Forbrydelser, vilde de fleste, naar det kommer til Stykket, vige tilbage for at dømme Forbryderen til Døden. Man har heller ikke sporet nogen som helst Indignation over, at de 22 Dødsdomme, som er afsagt siden 1892, ikke er blevet eksekveret, uagtet mange af de paagældende Forbrydere havde begaaet aldeles bestialske Forbrydelser. I alt Fald forekommer det mig snarere at svække Straffelovens Autoritet end at be-